

Vasárnap este jelent meg Pécel polgármesterének újévi köszöntője a pecel.hu honlapon "Kaptam egy családot" címmel. A köszöntő teljes terjedelmében olvasható a pecelinfo.hu-n is.

Nem hiszem, hogy akad olyan ember, aki ne ígéretekkel kezdené az újévet. Az ember alapvető tulajdonsága, hogy vágyik a megújulásra, akarja a szebbet, a jobbat. Vajon van-e olyan, aki egy új esztendő kezdetén ne mérlegelné az elmúlt évet, és ne készítené összegzést annak hibáiról, erényeiről?

Minden számvetés eredménye egy újabb nehezen betartható fogadalom, és egy, az előző évnél sikeresebb esztendő megtervezése. Mi, emberek nem vagyunk egyformák. Eltérőek személyes ambícióink, terveink, értékeink, másképp gondolkodunk. Abban viszont mindannyian egyetértünk: szeretnénk az újév napjait nagyobb szeretetben, több boldogságban, jobb egészségben, biztosabb egzisztenciában eltölteni. Én magam sem szeretnék mást, minthogy családomnak sokkal több öröme legyen ebben az esztendőben. Nincs gyönyörűbb érzés, mint egy mosolytól ragyogó gyermeki szempárba belenézni. Ezekért a mosolyokért élünk, és ezek a mosolyok éltetnek bennünket. Azonban ma már nem csak rájuk gondolok, nem kizárólag irántuk érzek felelősséget.

Két évvel ezelőtt Önöktől bizalmat kaptunk, ezzel a bizalommal együtt egy új családot is, melynek több mint tizenötezer tagja van. Ennek a mi nagycsaládunknak számos közös vágya, reménye van. Ezek a leghétköznapibb dolgoktól kezdve a legmélyebb érzületekig terjednek. Vágyunk arra, hogy itthon érezzük magunkat városunkban, ahol jó megpihenni, kikapcsolódni, ahol vannak barátaink, ahol biztonságban tudhatjuk magunkat, gyermekeinket és szüleinket.

Már oly sokszor elmondtam, hogy Önök talán már unják is: azt ígértem, hogy felelőtlenül nem ígéretetek semmit. Egy városvezető szemszögéből nézve a második legnagyobb bűnnek azt a fajta felelőtleniséget érzem, ha valaki, tudván, hogy az ígéreteit nem fogja teljesíteni, mégis megteszi, hamis reményekkel áztatva másokat. Persze hiába a legnagyobb jóakarát, még így is megesik, hogy a felelősen bevállalt kötelezettséget objektív okok miatt lehetetlen teljesíteni. A főbűn, mások pénzével felelőtlenül gazdálkodni. Egy dolgot azonban biztosra ígérek: mindig a

legjobb szándékkal, és mindent meg fogok tenni azért, hogy a mi Pécelünk valódi otthon legyen.

Úgy érzem, hogy ebbe az újévi köszöntőbe, az Önöknek szánt gondolataimba nem illik bele, hogy pénzügyi, gazdasági, önkormányzati, városi problémákról beszéljek. Ezek voltak, vannak, lesznek, de kérem, higgyék el, a teljes képviselő-testülettel azért dolgozunk, hogy orvosoljuk gondjainkat, tervezzük a jövőt. Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy jobbá tegyük városunkat. Azt azonban be kell látnunk, hogy két év alatt lehetetlen behozni több évtizedes lemaradást.

Számomra talán az egyik legnagyobb örömet szeretném megosztani Önökkel. A 2012. év volt az, amely ékes bizonyítékát adta annak, hogy Pécelen nagyon sok értékes, önzetlen, segíteni és tenni akaró ember él. Olyanok, akik szívesen dolgoznak mások öröméért, akikre mindig lehet számítani, akik mindig készek az együttműködésre. Sok olyan esemény, változás történt a városban, melyek a közösségi összefogást példázzák. Az, hogy ilyen közösség tagja lehetek, és a magam erejét ennek a közösségnek a felvirágoztatására fordíthatom: megtiszteltetés. Hiszem – Shakespeare-t idézve: „Ha összekapcsoljuk többek életét és munkáját, együttesen mindnyájan sokkal messzebbre jutunk, mint külön haladva bárki is eljuthatna.”

Voltak sikereink 2012-ben. És voltak kudarcaink is. Mindkettőnek komoly jelentősége van. Sikereink közősek, öröme adnak okot, s a legfontosabb: példát mutatnak. Mert sokan olyan gyarlók vagyunk, hogy a mindennapi örömeiket, apró sikereket természetesnek vesszük.

Nem így érzünk azonban a kudarccal kapcsolatban. Főleg, ha azok nem a saját sikertelenségeink. Általában felnagyítjuk azokat, és elfelejtjük elővenni és leporolni azt a mérleget, amely arra hivatott, hogy az örömeik és a sikertelenségek arányát összehasonlítsuk. Közhely ugyan, de a kudarcból is tanulnunk kell. Fordítsuk a magunk javára. Gondoljuk át, hogy mi az, amit mi magunk csinálhattunk volna másképp, mi az, amit megtehettünk volna, de nem tettük, és mi az, ami rajtunk kívül álló okok miatt vált sikertelenné. Tanuljunk a megértést, éljünk a szeretet és a kölcsönös megbecsülés hatalmával. Abban azonban biztos vagyok, hogy az embernek mindig küzdenie kell, s hogy ezt a küzdelmet soha nem szabad feladnia.

Engedjék meg, hogy egyik kedvenc idézetemmel, Ádám szavaival az Ember tragédiájából, kívánjak Önöknek magam, a képviselő-testület, valamint valamennyi hivatali dolgozó nevében őszinte szívvel olyan újévet, melyben és melyért érdemes dolgozni, küzdeni.

Madách Imre: Az ember tragédiája, Tizenharmadik szín

„Korántse vonz ily dőre képzelet,

A célt, tudom, még százszor el nem érem.

Mit sem tesz. A cél voltaképp mi is?

A cél, megsűnte a dicső csatának,

A cél halál, az élet küzdelem,

S az ember célja e küzdés maga.”

Köszönöm minden munkatársamnak, a városban lévő egyházaknak, civileknek, magánembereknek azt a munkát, mellyel hozzájárultak ahhoz, hogy városunk szebbé, jobbá, élhetőbbé vált.

{jcomments on}